

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23
20000 Dubrovnik

IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Petroneli Jakobušić, u pravnoj stvari tužitelja Kristijana Petia iz Mokošice, Između dolaca 5, OIB: 61048611024, zastupanog po punomoćniku Tomi Šoletiću, odvjetniku u Dubrovniku, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Kožul i Petrinović d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave, zaključene dana 09. travnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja Toma Šoletića, odvjetnika iz Dubrovnika i odsutnosti punomoćnika tuženika, dana 08. svibnja 2026.godine

p r e s u d i o j e

- I Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe ugovora o kreditu od 06. srpnja 2005. broj 266-215/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama, solemniziran po javnom bilježniku iz Dubrovnika Luciji Carić pod br. OU-565/05 dana 13. srpnja 2005. između Hypo Alpe-Adria bank d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima i to odredbe čl. 2 i čl. 3.
- II Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka odredbe ugovora o kreditu od 06. srpnja 2005. broj 266-215/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama, solemniziran po javnom bilježniku iz Dubrovnika Luciji Carić pod br. OU-565/05 dana 13. srpnja 2005. između Hypo Alpe-Adria bank d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na način da je tuženik ovlašten svojim jednostranim odlukama mijenjati kamatnu stopu i to odredbe čl. 3, čl. 6, čl. 7 i čl. 21. st. 2.
- III Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d. d. , Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, kao pravnom sljedniku Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., da tužitelju Kristijanu Peti, OIB: 61048611024 isplati iznos od 32.522,87 eura (trideset i dvije tisuće petsto dvadeset i dva eura i osamdeset sedam centi) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 22.515,10 eura od 1. 10. 2015. pa do isplate,

- na iznos od 10.007,77 eura, od dana podnošenja tužbe 12.6. 2019. pa do isplate,

i to za razdoblje od 01.10.2015. pa do 31. 12. 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenim za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a (NN 78/15), a za razdoblje od 1. 1. 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

- IV Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d. d. , Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, kao pravnom sljedniku Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., da tužitelju Kristijanu Peti, OIB: 61048611024 nadoknadi prouzročeni mu parnični trošak od 6.196,36 eura sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da je dana 06. srpnja 2005. zaključio sa pravnim prednikom tuženika Hypo Alpe Adria bank sklopio Ugovor o kreditu br. 266-215/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, a koji ugovor je dana 13. srpnja 2005. potvrđen od strane javnog bilježnika Lucije Carić iz Dubrovnika, posl. Br. OU-565/05. Navodi da mu je odobren stambeni kreditu u iznosu od 140.000,00 CHF u kunska protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju za CHF tečajne liste kreditora važeće na dan korištenja kredita uz ugovorenu redovnu kamatu od 3,99 % godišnje, dok se tužitelj istim ugovorom obvezao otplaćivati predmetni kredit u jednakim mjesečnim anuitetima. Da je čl. 6 Ugovora banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe Adria bank d.d. ovisnu o skupini klijenta u koju pripada korisnik kredita te da korisnik kredita prihvaća primjenu te odluke kao i sve njezine kasnije primjene i dopune, da je čl. 21 stavak 2 se korisnik kredita obvezao u cijelosti prihvatiti odredbe Općih i poslovnih uvjeta banke kao i odredbe tarife o naknadama Hypo Alpe Adria bank sa svim izmjenama i dopunama koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine banke iz Ugovora. Dana 11. veljače 2016. kredit je konvertiran. Navodi da su se kamate tijekom godina mijenjale jednostranom odlukom banke a visina mjesečnog anuiteta mijenjala se promjenom tečaja CHF prema kuni. Navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u dijelu kojim

je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, te koja je stoga ništetna i kojim odredbama su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača. Protiv drugostupanjske odluke odnosno odluke Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od 13. lipnja 2014. godine posl. br. PŽ-7129/13 izjavljene su revizije koje su odbijene odlukom Vrhovnog suda od 09. travnja 2015. godine broj: Revt-249/14-2. Navedene presude donesene su povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača-korisnika kredita radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu sa jednostranom odlukom banke. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži precizan način utvrđivanja promjenjive kamatne stope pa je tako tuženik, koristeći ugovornu odredbu prema kojoj se kamata, koja je ugovorena kao promjenjiva određuje prema odluci banke, postupao jednostrano protivno odredbama čl. 81, 82 i 90 Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. odnosno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. godine, dok s druge strane, zbog činjenice da se o visini kamatne stope nije pojedinačno pregovaralo, tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. Predlaže utvrditi ništetnim spomenute odredbe ugovora o kreditu i naložiti tuženiku isplatu preplaćenih iznosa koji će odrediti nakon financijsko knjigovodstvenog vještačenja te troškove parničnog postupka. Podneskom od 29. srpnja 2019. godine uređuje tužbeni zahtjev u toč. III i potražuje iznos od 148.749,65 kuna s zateznim kamtama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da se protivi tužbi, osnovi i visini. Ističe da je tužba nerazumljiva jer nije razumljiv činjenični i pravni osnov tužbe. Ne spori da je sklopljen ugovor o kreditu broj 266-215/2005, da je sklopljen aneks ugovora o kreditu kojim je raniji ugovor o kreditu izmijenjen u dijelu valute obveze i kamatne stope što je tuženik bio obavezan ponuditi tužitelju sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 112/15). Navodi da je čl. 19 e Zakona o potrošačkom kreditiranju naloženo bankama da izjednače korisnike kredita s valutnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa valutnom klauzulom u EUR ponudom novog ili izmijenjenog ugovora pa su sklapanjem aneksa u cijelosti izmijenjen odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi da se aneks primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno od dana sklapanja ugovora o kreditu a što proizlazi iz otplatnog plana primljenog uz aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tuženik navodi da ništetnost jedne odredbe ne povlači ništetnost cijelog ugovora pa da se na navedenu pravnu situaciju ne može primijeniti odredba čl. 326. st. 1 ZOO-a koja zabranjuje konvalidaciju kada je ništetan cijeli ugovor. Smatra da konverzijom nije došlo do konvalidacije ništetne odredbe, a odredba aneksa o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u eurima treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorene strane uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom. Smatra da u odluci VSRH Rev-2868/18 od 12. veljače 2019. na koju se poziva tužitelj nije utvrđeno pravo tužitelja na isplatu i kod tzv. konvertiranih kredita, da je u toj odluci samo paušalno naveden mogući interes za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi

ugovora o kreditu koje su prestale vrijediti ali da se nije bavio sa osnovanošću imovinsko pravnih zahtjeva temeljem takvih kredita. U odnosu na ništetnost valutne klauzule smatra da su sklapanjem aneksa ugovorne strane suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa tako da su te odredbe u cijelosti zamijenjene odredom čl. 2 aneksa i to retroaktivno. Navodi i da su tužitelj i tuženik izmijeniti valutu obveze iz CHF u EUR aneksom prije donošenja odluke Visokog Trgovačkog suda PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pa da tužitelj ne može isticati prigovor kako je aneksom izmijenjena nišetna odredba. Navodi da je tuženik o svim relevantnim okolnostima tužitelja obavijestio i upozorio na rizike koje valutna klauzula CHF nosi. Ističe prigovor zastare. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

3. Tužitelj podneskom od 20. siječnja 2020. smatra da nije nastupila zastara, da činjenica da je kredit konvertiran nije od značaja za odluku jer se konverzija odnosila isključivo na ugovorne obveze dok se tužbom traži ispunjenje samostalne izvanugovorne obveze s osnove stjecanja bez osnove. Predlaže provesti financijsko knjigovodstveno vještačenje i utvrditi vrijednost predmeta spora u visini 148.749,65 kuna (19.742,67 EUR).
4. Tuženik podneskom od 12. ožujka 2020. u bitnome ponavlja ranije iznesene navode. Predlaže provesti financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost da je tuženik sve uplate izvršio pa i ona plaćanja koja su nastala kao posljedica promjene tečaja CHF i povećanja kamatne stope kao i iznose koji su iskorišteni za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu. Predlaže saslušanje javnog bilježnika Lucije Carić na okolnost pojašnjenja odredbi ugovora o kreditu korisniku kredita prilikom solemnizacije kao i saslušanje svjedoka radnika tuženika Antonele Kovačić na okolnost pregovaranja oko ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, te saslušanje Ive Krhlanko Cvetko i Ivana Djurovića na okolnost mogućnosti predviđanja promjene tečaja CHF. Smatra da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka jer je kredit konvertiran, da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije nišetna jer je postupano prema tada važećim kogentnim propisima kojih se banka i pridržavala, da sve do stupanja na snagu izmjena i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2013. nije postojala obveza glede izmjene ili usklađivanja odredbi o kamatnoj stopi u postojećim ugovorima o kreditu na način da uvede egzaktne parametre promjenjivosti kamatne stope. Navodi da se o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pojedinačno pregovaralo radi čega se ne može raditi o nepoštenoj ugovornoj odredbi, kao i da su iste jasne, uočljive i lako razumljive, pa da nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Navodi da javni bilježnik prilikom solemnizacije kredita ispravu pročitao i upozorio da potvrđena privatna isprava ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta.
5. Tužitelj na ročištu od 15. lipnja 2020. precizira točku III. tužbenog zahtjeva kojom potražuje iznos od 148.749,69 kuna sa zakonskom zateznom kamatom.
6. Tužitelj podneskom od 30. lipnja 2020. u bitnome ponavlja ranije iznesene navode vezano za učinke konverzije kredita čijom provedbom smatra da nije otklonjena

neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana te da tužitelj ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti dijela ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Navodi da se tužbenim zahtjevom traži ispunjenje samostalne izvan ugovorne obveze tuženika prema tužitelju proistekle iz tuženikova stjecanja bez osnove, a do koje je došlo primjenom ništetne valutne klauzule u CHF i promjenom kamatne stope. Smatra da se na korisnika kredita kao potrošača može primijeniti presuda iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača, dok se odluke Vrhovnog suda u predmetu Gos-1/2019 ne može primijeniti jer se odluka u oglednom postupku odgovara na postavljeno pitanje o valjanosti zaključenih sporazuma u konverziji, a što tužitelj nije niti tražio. Konačno, smatra da se sklapanje sporazuma o konverziji ne odnosi na izvan ugovorne odnose među strankama pa konverzijom nije niti prestala izvan ugovorna obveza na vraćanje stečenog bez osnove. Smatra da nije nastupila zastara potraživanja.

7. Tuženik podneskom od 21. srpnja 2020. i 24. rujna 2020. u bitnome ponavlja ranije iznesene navode te dodatno predlaže provesti financijsko knjigovodstveno vještačenje primjenom kamatne stope koja je vrijedila za kredite u HRK kao i da se prilikom vještačenja uzmu u obzir manjak koji je tuženiku nastao kao posljedica tečaja CHF nižeg od ovog važećeg na dan isplate kredita i kamatne stope niže od početno ugovorene, kao i utvrditi ispravnost izračuna konverzije.
8. Rješenjem ovog suda P-1124/2019 od 14. listopada 2020. prekinut je ovaj postupak do donošenja odluke suda EU o zahtjevu za prethodnu odluku VSRH od 30. rujna 2020. pod brojem C-474/2020.
9. Rješenjem ovog suda P-1124/2019 od 12. ožujka 2024. nastavljen je postupak koji se nastavio voditi pod novim poslovnim brojem P-693/2024.
10. Tužitelj podneskom od 31. listopada 2024. godine u bitnome ponavlja ranije navod, te dostavlja sudsku praksu.
11. U ovom postupku provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po vještaku Smiljani Čučuković koja je izradila Nalaz i mišljenje 15. siječnja 2026. ispravljen 19. veljače 2026. godine.
12. Postupajući po zadatku suda vještakinja je izradila nalaz i mišljenje od 15. siječnja 2025. godine dopunjen podneskom od 19. veljače 2026. godine te je utvrdila da pretplata kamate iznosi 12.312,29 eura, da pretplata tečaja iznosi 10.202,81 eur, da zatezna kamata od dana plaćanja do 30. rujna 2015. iznosi 11.169,19 eura, da je pretplata u konverziji 1.161,42 eura. Iz Nalaza i mišljenja proizlazi da kada se od utvrđenih zateznih kamata 10.813,01 euro odbije preplata u konverziji od 1.161,42 eura preostaje ukupna pretplata kamate, tečaja i preostalih zateznih kamata nakon odbijanja iznos 32.522,87 eura. Također proizlazi i da je konverzija provedena u skladu sa izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15).

13. Tužitelj podneskom od 17. veljače 2026. godine uredio tužbeni zahtjev na način da uređuje toč. III i potražuje iznos od 32.522,87 eura sa zateznim kamatama koje teku od 01. listopada 2015. pa do isplate.
14. Tuženik podneskom od 02. travnja 2026. godine predlaže dopuniti financijsko-knjigovodstveno vještačenje primjenom kamatne stope koja je vrijedila za kredite u HRK u vrijeme zaključenja spornog ugovora o kreditu, kao i da se uzme u obzir i manjak koji je tuženiku nastao kao posljedica tečaja nižeg od onog važećeg na dan isplate kredita i kamatne stope niže od početno ugovorene.
15. Tuženik podneskom od 02. veljače 2026. godine prigovara da zadatkom suda vještaku nije naloženo da izradi nalaz i mišljenje na okolnosti predložene od strane tuženika odnosno da se vještak izjasni da su sve uplate od strane tužitelja kao i ona plaćanja uslijed povećanja kamatne stope i povećanja tečaja CHF sporazumom ugovornih strana iskorištene za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu. Navod i da je sklapanjem Aneksa tužitelj već ostvario svoja prava, pa da nema pravni interes voditi ovu parnicu. Ističe da vještak ne razlikuje pretplatu iz aneksa ugovora od preplate iz ugovora o kreditu jer da je preplata po kreditu posljedica promjene kamatne stope i tečaja po valjanoj pravnoj osnovi, pa da bi pored preplate u konverziji dodatno priznali i preplata koju je utvrdio vještak da bi došlo do dvostrukog obeštećenja, a ne uspostave ravnoteže. Prigovara i preostalom dijelu nalaza i mišljenja i predlaže izraditi dopunu vještačenja primjenom kamatne stope koja je vrijedila za kredite u HRK kao i da se prilikom vještačenja uzmu u obzir manjak koji je tuženiku nastao kao posljedica tečaja CHF nižeg od ovog važećeg na dan isplate kredita i kamatne stope niže od početno ugovorene, kao i utvrditi ispravnost izračuna konverzije.
16. Tužitelj podneskom od 17. veljače 2026. navodi da nema primjedbi na dostavljeno financijsko vještačenje, te istim podneskom određuje konačni tužbeni zahtjev na način da u točki III. potražuje iznos od 32.522,87 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznose od 22.515,10 EUR od 01. listopada 2015. pa do isplate, a za iznos od 10.007,77 EUR od podnošenja tužbe 12. lipnja 2019. pa do isplate, kao i troškove postupka. U odnosu na tuženikove prigovore o "negativnim razlikama" navodi da tužitelj ništa nije primio od strane tuženika pa da nema pravo tražiti povrat s osnove instituta stjecanja bez osnove, a sve jer banka nema status potrošača nego trgovca.
17. Vještakinja je podneskom od 19. veljače 2026. godine navela ispravlja grešku iz svog Nalaza i mišljenja na str.25, te se i pismeno očitovala na primjedbe tuženika da je Nalaz izradila prema zadatku suda, kao i izvršila prebijanje po zadatku suda.
18. Tuženik podneskom od 11. ožujka 2026. godine smatra da iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je vještak potvrdio da je proveo konverziju sukladno zakonu su sve uplate tužitelja uzete u obzir prilikom konverzije, pa da je tražbina tužitelja već ispunjena, te da su sklapanjem Aneksa riješene i sve posljedice koje bi proizlazile iz eventualne ništetnosti.

19. Tuženik je podneskom od 02. travnja 2026. odustao od saslušanja svjedoka Antonele Kovačić.
20. Sud je na ročištu od 09. travnja 2026. saslušao vještakinju Smiljanu Čučuković koja je u bitnome navela da ostaje kao u svom pisanom Nalazu i mišljenju i očitovanju.
21. Iz iskaza tužitelja Kristijana Petija u bitnome proizlazi da je svrha podizanja bila kredita bilo rješavanje stambenog pitanja odnosno kupnja prve nekretnine. Čuo je da upravo banka tuženika nudi stambene kredite te da bi on po svojoj kreditnoj sposobnosti udovoljavao uvjetima kreditiranja kod te banke. Njemu je banka samo ponudila kredit u valutnoj klauzuli u CHF. On do tada ništa nije znao o valuti švicarski franak. Sjeća se da mu je bila ponuđena promjenjiva kamatna stopa od 3,99 % i iznos kredita i vrijeme otplate na 30 godina. Ništa mu u banci nisu pojašnjavali u vezi parametara promjene kamatne stope, niti ekonomskih rizika vezanih za eventualnu promjenu tečaja CHF. Početna rata je iznosila 3.300,00 kuna, a u kratkom vremenu je narasla skoro do 6.000,00 kuna. Mjesečne rate kredite je uredno otplaćivao po povećanim ratama sve do konverzije kredita siječanj 2016. On je čuo da je nastupila zakonska mogućnost konverzije ovog kredita u eurski kredit, te je pošao u banku i rekli su mu da postoji mogućnost konverzije, te je konvertirao kredit u eurski. U konverziji je bila utvrđena pretplata od oko 4.000,00 kuna, te je taj iznos korišten za umanjenje budućih rata kredita. Konvertirani kredit je otplaćen u cijelosti prije nekih dvije godine. On smatra da konverzijom kredita nije u cijelosti obeštećen za pretplaćene iznose kredita. Na upit pun. tužitelja odgovara da je banka pripremila ugovor o kreditu te nije imao mogućnost pregovaranja u vezi sadržaja kredita nego mu je od banke bio ponuđen ugovor kojeg je i prihvatio. Njemu nije bilo jasno temeljem čega će se eventualno mijenjati kamatna stopa. Na upit je li znao kada je potpisao konverziju kredita da će imati mogućnost podizanja tužbe protiv banke za pretplaćene iznose odgovara da nije znao.
22. U dokaznom postupku sud je izveo dokaz uvidom u dokumentaciju priloženu spisu i to:
- Ugovor o kreditu br. 266-215/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 06. srpnja 2005. ovjeren opred javnim bilježnikom Lucijom Carić iz Dubrovnik pod br. OU-565/05 od 13. srpnja 2005. (l.s.11-20)
  - otplatni plan za kredit od 27. svibnja 2019. (l.s.23-24)
  - pregled prometa za klijenta od 27. svibnja 2019. (l.s.25-44)
  - obavijest o ukupno plaćenju glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima za razdoblje od 31. srpnja 2005. do 30. rujna 2015. (l.s.45)
  - obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 27. svibnja 2019. (l.s.46)
  - obavijest o provedenoj konverziji od 11. veljače 2016. (l.s.47)
  - aneks uz Ugovor o kreditu br. 266-215/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (l.s.63-65)
  - sudska praksa (l.s.70-104)

- izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku od 05. studenog 2015. (l.s.123-124)
- simulirani otplatni plan u EUR (l.s.126-132)
- popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (l.s.133-135)
- otplatni plan (l.s. 138-141)
- specifikacija uplata (l.s.142-147)
- metodologija promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama (l.s.148-151)
- sudska praksa (l.s.152-267)
- kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (l.s.283-286)
- sudska praksa (l.s.287-338, 346-360)
- pregled prometa za klijenta (l.s.384-386)
- sudska praksa (l.s.387-404)
- izjava svjedoka Iva Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (l.s.416-420)
- sudska praksa (l.s. 427-436, 444-502)
- nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Smiljane Čučuković od 15. siječnja 2026. (l.s.507-546)
- ispravak nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Smiljane Čučuković od 19. veljače 2026. (l.s.585-624)

23. Tužitelj je odustao od saslušanja svjedoka Antonele Kovačić djelatnika banke koja je sudjelovala kod pregovaranja o ugovoru, dok ostale dokaze nije provodio kao neadekvatne za utvrđivanje spornih činjenica.

24. Prvenstveno, nije osnovan tuženikov prigovor glede neurednosti zahtjeva jer je prvotno postavljen zahtjev na utvrđenje ništetnosti i isplatu preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi iako nije prvotno bio precizno određen iznos koji potražuje u ovom postupku isti je bio odrediv u smislu čl. 186. ZPP-a. Također, nije osnovan ni prigovor da tužitelj zbog izvršene konverzije kredita nema pravni interes podnijeti ovakvu tužbu jer tužitelj kao stranka ugovora o kreditu može postaviti ovakav tužbeni zahtjev prema tuženiku kao drugoj ugovornoj strani.

25. Predmet ovog spora prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora o kreditu u dijelu kojim je određeno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, kao i u dijelu u kojem je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka (CHF), te konačno postavljeni zahtjev za isplatom iznosa 32.522,87 eura sa zateznim kamata koje teku od 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

26. Među strankama nije sporno da su 06. srpnja 2005.godine zaključile Ugovor o kreditu broj: 266-215/2005 kojim je kreditor (tuženik) odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita (tužitelju) kredit u kunskoj protuvrijednosti od 140.000,00 CHF, stambeni kredit s tim da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 667,57 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe Adria – bank d.d. na dan dospijeća, a kamate se obračunavaju u postotku od 3,99 % dekurzivno godišnje, te da su sklopile i Aneks 1. ugovora o kreditu broj 266-215/2004 od 30. siječnja 2016. kojim je provedena konverzija

sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15).

27. Među strankama je sporno je li odredba Ugovora o kreditu kojom je određeno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci nišetna, je li nišetna odredba u kojem je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka, je li tuženik u obvezi vratiti tužitelju ono što je temeljem takvih ugovornih odredbi primio, je li potraživanje tužitelja u zastari, kao i je li konverzijom kredita tužitelj prestala cjelokupna obveze tuženika s osnove ugovora o kreditu.
28. Iz citiranih sadržaja Ugovora o kreditu i vremenu sklapanja, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-632/2017, te odluci Vrhovnog suda Rev-2221/2018 vođenim radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, a u kojem je pravomoćno odlučeno da su odredbe takvih ugovora nišetne u dijelu u kojem je u kojima se odlučivalo o zaštiti potrošača po pitanju ugovornih odredbi o kreditu o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi vezano uz švicarski franak, a u kojoj su banke, između kojih je i tuženik sklapao s potrošačem u određenom vremenskom razdoblju u koje spada i vrijeme sklapanja predmetnog ugovora.
29. Tim odlukama pravomoćno je utvrđeno da je, između ostalih i tuženik, u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. iz čega slijedi da se te odluke odnose i na predmetni ugovor, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o potrošačkim kreditima u kojima je koristio nišetne i nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i švicarskom franku kao valuti uz koju je vezana glavnica, a da nije, kao trgovac, potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo na posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime su banke postupile suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – u daljnjem tekstu: ZKP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. Kada se navedeno dovede u vezu sa sadržajem ovdje predmetnog ugovora o kreditu po kojem je ugovoreno da tuženik može visini kamatne stope određivati jednostrano i to bez ugovaranja bilo kojeg objektivnog kriterija (parametra), uz ugovaranje obveze tužitelja da isto bezuvjetno prihvati, te činjenicom da je tužitelji tijekom otplate kredita zbog jednostranog povećanja kamatne stope otplaćivao anuitete koji su znatno uvećani u odnosu na početne anuitete, zaključuje se da je tuženik kao trgovac očito nametnuo potrošaču citiranu odredbu ugovora kao "jača" strana ugovora jer time u biti ugovorio da cijenu svoje usluge može mijenjati po vlastitom nahođenju bez obveze da promjenu cijene veže za objektivne razloge i bez mogućnosti potrošača da istoj prigovori, čime je tužitelja kao potrošača doveo u znatno nepovoljniji položaj, dok je sasvim logično i životno da tužitelj kao potrošač, nestručna osoba, u odnosu na tuženika kao osobu koja se profesionalno bavi financijama, bio potpuno nesvjestan rizika vezivanja otplate kredita uz valutu

CHF, koja kao takva nije platežno sredstvo kojim je isti uobičajeno poslovala, dapače koja je kao valuta u vrijeme sklapanja ugovora bila potpuna novina u Republici Hrvatskoj.

30. Tužiteljevo pravo pozvati se na pravna utvrđenja iz presuda donesenih povodom kolektivnih tužbi se temelji na čl. 502.c ZPP-a, kojim je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presuda kojim će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a. stavak 1. ZPP, u kojem slučaju je sud vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će ta osobe se na njih pozvati.
31. Slijedom iznesenog sud nalazi da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF ništeta jer je protivna odredbi članka 81. stavak 1. i 2. ZPP-a budući da je tuženik prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima propustio informirati tužitelja u cijelosti o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke koja bi bila utemeljena na potpunoj obavijesti tijekom pregovora a i kasnije u vezi sa zaključenjem samog Ugovora o kreditu, zbog čega smatra da korištena protivno svrsi zbog koje je zakonom valutna klauzula predviđena i time je izazvala neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, te da je navedeni Ugovor sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama čime je tužitelj, kao potrošač, stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku pa zaključuje da su te odredbe ništete. Odredbe Ugovora o kreditu koje su jasne i razumljive te odmah određene i primjenjive u smislu kamatne stope, su po ocjeni ovog suda kamatna stopa od 3,99 % godišnje, kao stopa koja je jedina jasno određena. To su parametri koji su bili jasni i potpuni i o kojima je tužitelj kao potrošač jasno informiran jer se radi o konkretnim parametrima. Tužitelj kao potrošač uopće nije jasno i potpuno informiran o rasponu kretanja kamatne stope, pa da bi isti pristao na takvu cijenu i način mijenjanja iste. U situaciji kada je jedini ugovoreni parametar, kao jasan i potpun kriterij, ugovorena određena stopa isti predstavlja osnovu potraživanja stranaka, a sud nije ovlašten ugovorni odnos stranaka regulirati na način da sam određuje kriterije i elemente ugovora, a koji nisu ugovoreni između stranaka, što bi predstavljala situacija u kojoj bi sud određivao kamatnu stopu prema kriterijima koji nisu sastavni dio ugovora o kreditu. Isto proizlazi i iz iskaza tužitelja Krstijana Petija čiji iskaz sud nalazi istinitim, uvjerljivim i podudarnim pregledanim ispravama.
32. Člankom 323. stavak 1. i 324. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23 – u daljnjem tekstu: ZOO) regulirane su obveze ugovornih strana u slučajevima ništetnosti ugovora ili djelomične ništetnosti, pa je tako propisano da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju ništetnih odredbi ugovora, ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakonom što drugo nije određeno.
33. Na obveze ugovorne strane koja je dužna vratiti ono što je primila na temelju ništetnog ugovora primjenjuju se pravila o stjecanju bez osnove (članak 1111. ZOO). Ugovorna strana čija imovina je prešla u imovinu stjecatelja ima pravo na

restituciju. U konkretnom slučaju tužitelj je, dakle, stekao pravo na restituciju preplaćenih svota na ime promjenjive kamatne stope i valutne klauzule zbog ništetnosti tih odredbi u ugovoru o kreditu.

34. Ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO), te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).
35. Dakle, ništetne odredbe ugovora o kreditu, nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi.
36. Sud EU je u presudi broj: C-452/18 zauzeo stajalište da se potrošač (korisnik kredita) mogao nagoditi i dogovoriti s davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi pod uvjetom da su potrošaču bili poznati u cijelosti svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora, cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.
37. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona, a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.
38. Tužitelj i dalje ima pravo na restituciju i ono nije prestalo sklapanjem Dodatka ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. To pravo proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača, a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora. Stoga, tužitelj ima pravni interes za podnošenje ovakve tužbe.
39. Polazeći od stajališta Suda Europske unije (Sud EU) izraženog u predmetima C-452/18 i C-118/17 ovaj sud je mišljenja da konvertiranjem kredita nije postignut

učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer aneksom ugovora nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana jer ni odredbama ZID ZPK-a, a ni aneksom Ugovora izrekom nije naveden način rješavanja posljedica ništetnosti ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli. Protivno shvaćanju tuženika ovaj sud smatra da tužitelj sklapanjem Aneksa ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita prema odredbama ZIDZPK/15 nije izgubio pravo na potraživanje preplaćenih iznosa zbog nepoštenih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u osnovnom ugovoru o kreditu, koje potraživanje valja umanjiti za iznos dobiven na osnovi konverzije.

40. Sud nije prihvatio ni tuženikov prijedlog da odredi zadatak vještaku da vještači razliku primjenom stope koja je vrijedila za ugovor o kreditu u HRK na dan sklapanja ugovora o kreditu jer je tužitelju jedino bila jasna početna kamatna stopa. Također, sud nije prihvatio ni prijedlog tuženika da se prilikom vještačenja uzme u obzir i manjak koji je tuženiku nastao kao posljedica tečaja niže od onog važećeg na dan isplate kredita i kamatne stope niže od početno ugovorene jer tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora
41. Vještakinja je dala tabelarni prikaz razlika s obje osnove ukupno 22. 515,10 eura obračun zatezne kamate do konverzije 11.169,19 eura, iznos preplate u konverziji 1.161,42 eura kao i datume isplate. Nadalje, vještakinja je uračunala prijeboj zateznih kamata s utvrđenom preplatom iz konverzije, pa je preostala zatezna kamata nakon uračunatog prijeboja 10.077,77 eura i preplata kamate i tečaja od 22.515,10 eura, sveukupno 32.522,87 eura, sve prema zadatku suda i čl. 56. ZOO-a i čl.172. ZOO-a.
42. Sud je u cijelosti prihvatio Nalaz i mišljenje vještaka kao objektivnog, stručnog i u skladu s pravilima struke. Vještačenje je izrađeno na temelju cjelokupne kreditne dokumentacije, obrazloženo po stavkama i argumentirano te pismeno pojašnjeno, kojim je vještakinja na uvjerljiv način otklonila prigovore tuženika vezano za zadatak vještačenja navodeći da je postupala prema zadatku suda. Naime, sud je dao zadatak vještačiti iznose preplate po početnoj kamatnoj stopi i početnom tečaju CHF u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu jer su iste po mišljenju ovog suda jedini parametri koji su bili određeni i jasni tužitelju kao potrošaču, radi čega nije nalagao zadatak kako ga je predlagao tuženik.
43. Tuženikov prigovor zastare potraživanja nije osnovan. Podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu (čl. 502. a ZPP-a) o kojoj je odlučeno presudom poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.godine, prema stavu ovog suda zastarni rok je prekinut u smislu odredbe čl. 338. ZOO-a. Obzirom se radi o postupku koji je pravomoćno okončan tek 12. lipnja 2014.godine, isti rok je sukladno odredbi čl. 392. st. 1. i st. 3. ZOO-a, počeo od tada iznova teći za potraživanja isplate po osnovi ništetne odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi, a za utvrđenja vezana za valutnu klauzulu rok je

počeo teći od odluke VTS RH PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine. U konkretnom slučaju tužitelj je predmetni postupak pokrenuo 12. lipnja 2019. godine odnosno prije isteka nanovo započetog tijeka zastarnog roka od pet godina, propisanog odredbom čl. 225. ZOO-a.

44. Slijedom prethodnih utvrđenja odlučeno je kao u toč I, II i III izreke presude.
45. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da se kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kao dan početka tijeka zakonske zatezne kamate utvrđen je dan kad je tužitelj preplatio dužni iznos budući je tuženik nepošten od dana stjecanja tog iznosa. Ocjena je ovog suda da je tuženik od trenutka stjecanja, odnosno od trenutka uplate anuiteta koje je sam obračunao primjenom ništetnih odredbi ugovora znao ili morao znati da nema pravo na isplatu istih. Vještakinja je obračunala zatezne kamate od dana plaćanja pa do konverzije 30. rujna 2015. godine. Na iznos preplate kamate i tečaja (22.515,10 eura) teku daljnje zatezne kamate od 01. listopada 2015. godine do isplate, a na iznos preostalih neisplaćenih zateznih kamata (10.007,77 eura) teku zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva (tužbe) 12. lipnja 2019. godine, pa do isplate sukladno čl.31. st.2. ZOO-a.
46. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: OT) Sukladno određeno postavljenom zahtjevu tužitelja i VPS-a eura osnovani su parnični troškovi tužitelja za sastav tužbe od 12. lipnja 2019. 250 bodova (29. srpnja 2019. godine) (Tbr. 7/1 OT), za sastav obrazloženih podneska od 20. siječnja 2020., 05. lipnja 2020, 30. lipnja 2020., 31. listopada 2024., 21. ožujka 2025., 17. veljače 2026., za svako po 250 bodova (Tbr 8/1 OT), za pristup na ročišta od 15. lipnja 2020., 11. studenog 2024., 17. ožujka 2025., i 09. travnja 2026. za svako po 250 bodova (Tbr. 9/1 OT), za pristup na ročište za objavu 50 bodova(Tbr 9/3 OT-a), ukupno 2800 bodova, uz vrijednost 1 boda od 2,00 eura, ukupno 5.600,00 eura, Taj iznos je valjalo uvećati za sudsku pristojbu za tužbu 66,36 EUR, ukupno 5.666,36 eura. Na navedeni iznos valjalo je priznati i plaćeni trošak vještačenja u iznosu od 530,00 EUR, sveukupno 6.196,36 eura (toč. IV izreke).
47. Tužitelju su na njegov zahtjev na temelju čl.151. st.3. ZPP-a dosuđene i zatezne kamate koje teku na iznos troškova postupka od donošenja presude do isplate.

U Dubrovniku, 08. svibnja 2026.godine

Sutkinja

Petronela Jakobušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DN-a:

- tužitelju, putem punomoćnika
- tuženiku, putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30887-bbe77**

Kontrolni broj: **0f892-1e4b5-e8086**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.